

DZWONIK (11) *sb m*

dzwonik (4), **dzwonnik** (1), **zwonnik** (5), **zvonik** (1); dzwonik *RejKup, RejZwierc, CzechEp, KlonWor*; dzwonnik *KochFr*; zwonnik *Murm, BartBydg* (3), *Mącz*; zvonik *Mymer*¹.

-ó- (1) *Mącz*, -o- (1) *KochFr*.

sg *N* dzwonik (7). ◇ *D* dzwonnikowi (1). ◇ *pl N* dzwonicy (2) *BartBydg, RejKup*, dzwonnikowie (1) *CzechEp*.

Sł stp brak, Cn s.v. dzwonnik, Linde XVI w. (jeden z tych samych przykładów).

*Człowiek ze służby kościelnej dzwoniący w dzwony i spełniający inne posługi; aedituus Murm, Mymer*¹, *BartBydg; campanarius, custos (domus), sacristianus, tutor aedis BartBydg; custos sacrorum Mącz; a campanis, codonophorus, minister templi, motor a. agitator aeramenti campani, pulsator aeris tinnuli, tintinnaculus Cn (11) : Murm 173; Mymer*¹ 9; *BartBydg 21b, 46 [2 r.]; RejKup 13v; Custos sacrorum, Sákriftian/ álbo zwonnik. Mącz 75c; Bom też to co teraz klechowie czynią y dzwonnikowie/ ią z drugimi przedtym czyniał CzechEp 66; PLácze Márek: nie przeto że świat zoftáwuie/ Ale że dzwonnikowi grofz ieden gotuie KochFr 119; KlonWor 9.*

Przysłowie: A długoż tey fławy będzie/ Poki dzwonik we dzwon gędzie RejZwierc [233].

Cf ZWONNIAK